



Сем роздивляється стелю, що помалу світлішає, і вправляється в диханні, як радив лікар, намагаючись о п'ятій ранку розсіяти думки, що величезною темною хмарою висять над головою.

Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.

«Я здорова, — подумки повторює вона. — Моя родина здорова. Пес більше не дзюрить у коридорі. У холодильнику повно їжі, і в мене досі є робота». Вона трохи шкодує, що вставила слово *досі*, бо від думок про роботу шлунок знову болісно стискається. *Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.*

Її батьки ще живі. Хоча їй часом важко згадувати це в щоденнику вдячності, який вона регулярно веде в думках. О боже. Мати знову дорікне в неділю, що от до Філової матері вони зайти не забувають. Зазвичай вона говорить це між келихом хересу і ситним пудингом — і це неминуче, як смерть і податки або волосинки, що часом пробиваються на підборідді. Сем уявляє, як відбивається із ввічливою посмішкою: «Ну, мамо, Ненсі нещодавно втратила чоловіка, з яким прожила разом п'ятдесят років. І ніні їй трішки самотньо». — «Але ви вчашали до неї й тоді, коли він був іще живий», — відказує мати. — «Так, але її чоловік у той час був уже при смерті. І Філу хотілося побути з батьком якнайдовше перед тим, як той скине з себе тлінну оболонку. Трясця, ми ж не на вечірку бігали». І раптом вона усвідомила, що знову подумки сперечається з матір'ю, і тому за вичитаною в якійсь статті порадою припинила словесний потік і постаралася його сховати до уявної коробки та закрити уявною кришкою. Але кришка ніяк не хотіла

закриватися. Останніми днями Сем уже вкотре влаштувала уявні сварки: із Саймоном на роботі, з матір'ю, з жіночкою, що напередодні нахабно пропхалася перед нею в черзі до магазинної каси. Але жодна з цих суперечок не відбувалася у справжньому житті. Натомість у дійсності жінка просто скрипіла зубами. А ще старалася рівно дихати. *Шість на вдих, три — затримати повітря, сім на видих.*

«Я не мешкаю в зоні війни, — розмірковує вона. — З крапа на тече чиста вода, на полицях лежать продукти. Не чути ні вибухів, ні стрілянини. Ніхто не мучиться від голоду. Невже це не має значення?» Але через згадку про нещасних дітей, які змушені жити в умовах війни, на очі навертаються сльози. Утім, очі в неї завжди на мокрому місці. Кет постійно радить пройти замісну гормональну терапію: у Сем досі бувають припливи, часто виступає гормональна висипка (хіба це справедливо?), проте їй ніяк не вдається записатися до лікаря. Коли вона востаннє туди телефонувала, на майбутні два тижні в нього залишилася одна вільна година. «А якби я вже помирала?» — міркувала вона. І почала подумки сперечатися з реєстраторкою.

Натомість у дійсності сказала:

— О, як нескоро! Гадаю, я дам собі раду. Але однаково дякую.

Вона зиркає праворуч. Філ дримає, проте навіть уві сні на його обличчі читається стурбованість. Їй кортить простягнути руку й погладити йому волосся, та коли вона так і зробила нещодавно, той притьмом прокинувся й скинув на неї наляканий, нещасний погляд — буцімто Сем учинила щось жорстоке.

Тому вона просто складає руки перед собою, намагаючись лежати спокійно і розпружено. Хтось казав їй, що відпочинок є так само корисним, як і сон. Треба просто звільнити голову від зайвих думок та розслабитися. Позбутися

напруження в кінцівках, у всьому тілі — від кінчиків пальців на ногах і далі. Нехай обважніють ступні. А тоді кісточки, коліна, стегна, шлу...

«Хай тобі грець, — рвучко зринає думка. — За чверть шоста. Треба вставати».

— Молока немає, — виголошує Кет. Вона стоїть перед холодильником і з осудом дивиться всередину, ніби чекає, що ось-ось воно там з'явиться.

— То збігай до магазину.

— Я не маю часу, — відказує Кет. — Ще мушу вкласти волосся.

— Ну, в мене теж часу обмаль.

— Чому?

— Тому що я повинна відвідати тренажерний зал і спа, на які ти сама мені придбала денний абонемент. Тілесна терапія. Завтра — останній день.

— Але я купувала його тобі ще рік тому! До того ж на це піде години зо дві, а ти хіба не мусиш іти на роботу?

— Я вже домовилася, що прийду пізніше. Утім, зал — неподалік від офісу. — Їй завжди бракує часу. Вона повторює це, мов мантру, разом зі словами «я втомилася». Але кому його не бракує? І хто не втомлюється?

Кет зводить брови. Вона вважає, що догляд за собою є життєвою необхідністю, важливішою за такі прозаїчні речі, як гроші, дах над головою і харчування.

— Кажу тобі, мамо, або займайся цим як слід, або взагалі облиш, — говорить Кет, що ледь не з жахом спостерігає за тим, як швидко зменшується різниця між материними стегнами і талією. Вона зачинає холодильник. — Гм, не розумію, чому тато не може купити навіть пляшку молока.

— Залиш йому цидулку, — каже Сем і починає збиратися. — Сподіваюся, сьогодні він почуватиметься трохи краще.

— Ага, казка про білого бичка.

І Кет вилетіла з кухні, як лише вміють вилітати молоді дев'ятнадцятирічні жінки. За кілька секунд Сем почула потужний гуркіт фена і подумала, що той знову валятиметься в доччиній кімнаті, доки вона сама його не прибере.

— А я думала, що ти вже не п'єш коров'ячого молока, — гукнула через сходи вгору Сем. Фен на мить зупинився, і вона у відповідь почула:

— Яка ж ти вредна!

Сем видобула з шухляди костюм і запхала його до спортивної торби.

Вона вже стягувала з себе купальник, коли набігли «мамуні-гарнюні». Її швидко оточили розкішні стрункі молоді жінки, які, не звертаючи на неї жодної уваги, заходилися перегукуватися через голови й заповнили своїми голосами тишу, яка перед тим панувала в душній роздягальні. Сем відчула, як помалу випаровується рівновага, що ненадовго поселилася в її душі після двадцятиметрового запливу. Не минуло й години, як вона згадала, що ненавидить такі заклади: тут господарями є ті, у кого пружні тіла, а товстулі хай собі ховаються по кутах. Сем уже мільйон разів проходила повз це місце, і щоразу її охоплювало вагання: чи варто заходити всередину? Тепер вона знала: такі жінки сіють у душі ще гірші почуття, ніж у неї були перед тим, як вона сюди прийшла.

— Ніно, в тебе залишається часинка на філіжанку кави? Ми могли б піти до того чудового пивного бару, який недавно відкрили за магазином *Space NK*¹. Там ще подають полумиски Будди².

¹ Магазин, де продають дорогу косметику і засоби гігієни. (Тут і далі прим. пер.)

² «Полумиски Будди», або «чаші дракона», — збалансовані, корисні страви здебільшого вегетаріанської кухні.

— Я не проти. Але об одинадцятій мушу бігти. Веду Леоні до лікаря-ортодонта. То як?

— Гаразд. Я так скучила за дівчачими посиденьками!

У цих жінок завжди дизайнерське вбрання для фізичних вправ, досконало вкладене волосся і завжди є час на каву. У них шалено дорогі спортивні торби — не те що її підроблений *Marc Jacobs*, дешева копія. Їхні чоловіки, яких звати Руп або Тісс, недбало кидають конверти з грубими преміальними на лискучі кухонні столи марки *Conran Shop*. Ці жінки їздять на величезних, бездоганно чистих позашляховиках, які вони звикли паркувати в другий ряд, і вимагають від виснаженого баристи подати своїм вередливим малюкам дитяче капучино, а згодом сварять бідолаху, якщо напій не зовсім відповідає вимогам. Їм ніколи не доводиться лежати без сну до четвертої ранку через бентежні думки про рахунки за електрику, про огиду, яку треба подолати, коли зранку доведеться вітатися з новим босом, що носить лискучі костюми й не годен навіть приховати зневагу до підлеглої.

У них немає безробітного чоловіка, який до полудня розгулює в піжамних штанях і зацьковано дивиться на жінку, коли та пропонує сходити на ще одну співбесіду. До того ж Сем досягла того віку, коли все найгірше вперто не хоче тебе полишати, як-от: зайва вага, глибока зморшка між бровами, тривожність, — а натомість постійна робота, сімейне щастя, мрії з легкістю кудись зникають.

— Ти навіть уявити собі не можеш, як підстрибнули ціни в *Le Méridien*¹ цього року, — каже одна з жіночок. Вона схилилася вниз і протирає рушником фарбоване в дорогому салоні волосся. Сем змушена трохи відступити, щоб ненавномом її не зачепити.

¹ Мережа елітних готелів.

— Знаю! Я хотіла забронювати на Різдво віллу, яку ми звикли знімати на Маврикії, — так от уяви: вони збільшили вартість оренди на сорок відсотків.

— Геть подуріли.

«Еге ж, подуріли, — міркує Сем. — Не щастить вам». І згадує будинок на колесах, який Філ придбав два роки тому і мав відремонтувати. «Ми зможемо проводити вихідні на узбережжі, — радісно заявив він, споглядаючи величезний трейлер із гігантським соняшником на боці — тепер той стояв і лише загороджував дорогу. Найбільшим, на що здобувся Філ дотепер, була заміна заднього бампера. Після провального року Філ закинув автівку, і вона тепер стирчала перед будинком і сумно нагадувала про їхні біди.

Сем натягує на ноги спортивні рейтузи, намагаючись сховати бліду плоть під рушником. Сьогодні на неї чекають чотири важливі зустрічі з клієнтами. За півтори години вона має зустрітись з Тедом і Джоелом, своїми колегами у *Print*, і втрьох вони постараються добути суттєве замовлення. Натомість сама вона постарається не втратити роботи. А може, й збереже роботу їм усім.

Головне — не хвилюватися.

— Гадаю, поїдемо цього року на Мальдиви. Доки вони зовсім не потонули.

— О, чудова ідея. Нам там дуже сподобалося. Але який жах — невже їх справді затопить?

Повз Сем до своєї шафки проштовхується ще одна жінка. У неї чорні кучері, як і в Сем, але вона, либонь, на кілька років молодша, її підтягнуте тіло щодня старанно тренують, зволожують і полірують. Дорогі парфуми так і сочаться з усіх пор.

Сем щільніше обгортає власне бліде і грудкувате тіло рушником та зникає за рогом роздягальні, щоб висушити там волосся. Коли вона повертається назад, уже нікого з них немає. Вона полегшено зітхає і важко опускається на

вологу дерев'яну лавку. Їй кортить перейти до одного з нагрітих мармурових ліжок. Сама думка, що вона може півгодинки полежати в блаженній тиші, сповнює несподіваною насолодою. Як раптом з піджака, що висить у її шафці позаду, долинає дзигчання телефона. Вона дотягується до кишені й видобуває апарат.

Ти готова? Ми надворі.

Прошу? — набирає вона. — Ми ж повинні бути в офісі *Framptons* у пообіддя.

Хіба Саймон тобі не казав? Зустріч перенесли на 10 ранку. Поквапся — час вирушати.

Вона з жахом споглядає на телефон. Тобто їй слід бути на першій зустрічі десь за двадцять три хвилини. Вона стогне, влізає в штани, хапає з лавки чорну спортивну торбу і мчить до паркувального майданчика.

Замурзаний білий мінівен із написом *GRAYSIDE PRINT SOLUTIONS* чекає біля вантажних воріт із вимкненим двигуном. Сем наполовину біжить, наполовину човгає в спортивних пластикових шльопанцях. Вона завтра поверне їх, але вже відчуває провину, так ніби справді щось накоїла. Волосся в неї досі мокре, вона трохи задихається.

— Здається, Саймон полює за тобою, дівчино, — каже Тед, коли вона нарешті влізає до бусика. Він переповзає на переднє сидіння, щоб звільнити їй місце. Від нього відгорають цигарками і туалетною водою *Old Spice*.

— Думаєш?

— Бачила б ти його. Увесь час перепитує у Женев'єви, о котрій відбудуться зустрічі, — докидає Джоел і робить